

[Statsministeren.]

Og lad mig så sige i anledning af det direkte spørgsmål til mig, om regeringen kunne tænke sig at tage en kontakt med parterne for at få en ny forhandling i gang, at når vi skønner, der er udsigt til, at en sådan henvendelse kan bære positiv frugt, i form af, at nye forhandlinger er mulige, så ikke alene vil regeringen gøre det, så føler vi det som en pligt at gøre det.

Ordføreren for forespørgerne (Erling Dinesen): Der er den forskel på den telefonkonflikt, vi har denne gang, og det, vi har kendt tidligere, at denne konflikt er begrænset, telefonister er ikke omfattet af den; og derfor kan situationen ikke sammenlignes med det, vi tidligere har været ude for. Det er naturligvis tilfredsstillende i denne sag at høre statsministeren erklære, at regeringen ikke agter at gribe ind; dermed desavouerer han altså arbejdsministeren, som tidligere har givet udtryk for, at der ville blive grebet ind, at folketinget ikke ville blive sendt hjem, før denne konflikt var løst.

Må jeg så sige til statsministeren, at jeg synes ikke, det var positivt nok, det udtryk, der kom om, at man fra regeringens side var villig til at sikre, at nye forhandlinger blev optaget. Jeg synes, der har været tydelige tegn på, at der nu eksisterer nye forhandlingsmuligheder, som oven i købet regeringen har et medansvar for ikke blev til noget. Og hvordan vil man konstatere, hvornår der er mulighed for at få et resultat, hvis ikke man — og det henstiller jeg endnu en gang og beder statsministeren overveje endnu en gang, om ikke det vil være rimeligt — allerede nu omgående indkalder parterne, søger at få forhandlingerne genoptaget, sådan at vi kan få afsluttet denne konflikt. Det tror jeg både regeringen og hele befolkningen er bedst tjent med.

Jeg skal ikke sige mange ord til hr. Bundgård, kun den bemærkning, at det lyder skrækkeligt at høre på al den forargelse, der kommer frem, når man tænker på — lad mig gentage det, jeg ved godt, jeg har oplyst det for ikke så lang tid siden — at det er jo hans partifæller, der har sørget for, at vi har fået en regering, som er parat til at gribe ind i situationer som denne.

Arne Larsen: Ja, det er spørgsmålet om de såkaldte samvirkende telefonselskabers rolle i denne situation; jeg kunne forstå på ministeren for offentlige arbejder, at han altså betragter dette som et organ, som skal føre forhandlingerne på de tre selskabers vegne, trods det at der altså i overenskomsterne mellem de respektive organisationer og de enkelte selskaber jo så tydeligt står, som også hr. Erling Dinesen var inde på det, at de havde både ret og pligt til at afslutte overenskomster med de enkelte selskaber. Når der så er udsigt til, at man for ét område kan komme i gang, og man har en mulighed for at få en forhandlingsløsning, hvorfor tager man så netop ikke den chance, der her ligger, til at få skred i forhandlingerne, således at man også kan løse problemet for de to andre områders vedkommende?

Interessant var jo direktør Rosbæks udtalelser, da han advarede jyderne: de forhandlinger, der skal føres, de føres mellem De samvirkende Telefonselskaber og centralorganisationen — og så i næste åndedrag: og her er ingen forhandlinger ført. Nej, det er der så sandelig ikke, der er ikke ført forhandlinger, og man kunne måske bede statsministeren eller trafikministeren om at henstille til direktør Rosbæk, at han nu optog forhandlinger med organisationerne; så tror jeg, det kom til at glide. Statsministeren vil gerne lytte og vil gerne tage initiativ, hvis nogen råder, og hvis regeringen skønner, at mulighederne er til stede, for at forhandlingerne kan føre til et tilfredsstillende resultat. Jeg tror, at tidspunktet er inde, jeg tror, at det er nu, statsministeren skal prøve på at tage initiativet; så tror jeg også, at han vil opnå et resultat deraf.

Det glæder mig naturligvis at høre, at det livsvigtige på telefonområdet nu ikke længere er så livsvigtigt, at arbejdsministeren altså er sat lidt ud af spillet i dette spørgsmål, så regeringen altså ikke på den baggrund vil finde anledning til at gribe ind i konflikten. Men så er der jo også kun én vej tilbage, og det er at få et forhandlingsresultat frem.

Bundgård: Jeg er desværre nødsaget til at sige et par ord til hr. Erling Dinesen; det er ikke for at grave nogen broderstrid frem, men da det nu vist er tredje eller fjerde gang, jeg er blevet præsenteret for det samme